

Ο Juan Sebastian Marroquin Santos, γεννήθηκε ως Juan Pablo Escobar και ήταν παιδί του Juan Escobar, που έφερε ανάμεσα σε άλλα τα προσωνύμια: El Padrino - ο

Νονός, El Patrón – το Αφεντικό, El Señor - ο Κύριος, El Mágico – ο Μάγος, El Zar de la Cocaína – ο τσάρος της κοκαΐνης. Μοιραίο και αναμενόμενο να μην έχει μια φυσιολογική ζωή. Το φυσιολογικό με την έννοια της κανονικότητας που μεγαλώνουν τα παιδιά μέχρι τα 17 τους χρόνια.

Διότι ο J.S.Marroquin, τόσο ήταν, δεκαεπτά ετών, όταν ο πατέρας του στο τελικό στάδιο της ζωής του, ασφυκτικά στριμωγμένος από ανταγωνιστές και κρατικές διωκτικές αρχές, έπεφτε νεκρός από τα πυρά των ειδικών δυνάμεων της αστυνομίας.

Στο σύντομο χρονικό διάστημα της ενήλικης ύπαρξης του στον μάταιο κόσμο μας, ούτε ένα τέταρτο του αιώνα, ο Pablo είχε διαπράξει τόσα και τέτοια που σε άλλες περιπτώσεις θα απαιτούνταν οι δραστηριότητες εκατοντάδων ανθρώπων και το χρονικό διάστημα ενός αιώνα.

Ο Pablo έχτισε μια αυτοκρατορία στηριγμένη στην αποκάλυπτη βία, στο εύκολο και ατιμώρητο έγκλημα και σε αφάνταστα ποσά εκατομμυρίων δολαρίων που διακινούνταν με άνεση. Όχι και ο ιδανικός τρόπος να στήσεις σπιτικό και να μεγαλώσεις τα παιδιά σου.

Αυτό είναι το περιεχόμενο του βιβλίου, που μας δίνει μερικές χρήσιμες εικόνες από αυτές τις πρωτόγνωρες συνθήκες, όπου το χρήμα, το πολύ χρήμα απλώνεται και διαβρώνει κάθε ανθρώπινη δραστηριότητα.

Ρόλος δύσκολος του συγγραφέα και απογόνου, όχι μόνον διότι έπρεπε να βαδίζει σε ένα μικρό ολισθηρό μονοπάτι ανάμεσα στην μαζική κατακραυγή για τις πράξεις του πατέρα του, χωρίς να τον αποκηρύξει. Ταυτόχρονα έπρεπε να μην θίξει και όσους, με πολλά ανταλλάγματα, τον κράτησαν ζωντανό μετά την εκτέλεση του πατέρα του.

Ο κόσμος των καρτέλ είναι αποτρόπαιος, ανελέητος, απρόβλεπτος. Κάθε σελίδα του βιβλίου είναι γεμάτη από αυτά τα χαρακτηριστικά. Κι όμως μέσα σε αυτό το χάος, υπάρχουν και κάποιες χιουμοριστικές στιγμές. Όπως τότε που ο πατέρας περιδιάβαινε στο τεράστιο ζωολογικό κήπο που είχε δημιουργήσει και παρατήρησε ότι τα φλαμίνγκος του είχαν χάσει το γλυκό τους ροζ χρώμα.

Αποφάσισε τότε για το επόμενο εξάμηνο να τα ταΐζει αστακούς. Χωρίς αποτέλεσμα βέβαια

(σ.121) Για τον ίδιο ζωολογικό κήπο τον οποίο είχε ανοικτό για τη φτωχολογιά είχε πληρώσει αμύθητα ποσά όπως 400.000 δολάρια για ένα ζευγάρι μαύρων παπαγάλων, το οποίο αργότερα εξάλλος αντιλήφθηκε ότι ήταν στειρωμένοι (σ.118).

Όταν αργότερα κρυβόταν, οι υπάλληλοι του ινστιτούτου των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας κατάσχεσαν 12 ζέρβες. Αυτοστιγμή, λαδώνοντας όπου έπρεπε, έστειλε τους έμπιστους του οι οποίοι ξαναπήραν τις ζέρβες και τις αντικατέστησαν με γαϊδούρια που είχαν βάψει μαυρόασπρα. (σ.129)

Κι' όταν του έγινε πρόταση για να συμμετέχει σε εταιρεία που θα δημιουργούσε τα πρώτα δίκτυα φυσικού αερίου απάντησε με τόνο σοβαρό: *«Ειλικρινά λυπάμαι, αλλά δεν συμμετέχω σε νόμιμες επιχειρήσεις»* . (σ.112)

Τίποτα από τα υπόλοιπα δεν είχε χιούμορ. Ήταν μια άνευ προηγουμένου επίδειξη πλούτου με μικρά αντικείμενα μεγάλης αξίας που στιβάζονταν σε πλαστικές σακούλες, μυθικά ποσά που εντοιχίζονταν, μια απεριγραπτη χλιδή, αλλά και ένας αδίστακτος κόσμος που παρήγαγε, πουλούσε και προωθούσε την άσπρη σκόνη.

Ήταν μια ζωή γεμάτη απειλές, απρογραμμάτιστες αναχωρήσεις, θανατερά κυνηγητά, πολύ βεντέτα και περισσότερο αίμα. Η παράνοια κορυφώθηκε όταν ο Pablo κατόπιν συμφωνίας με τις αρχές κατασκεύασε ο ίδιος τη φυλακή που θα κρατείτο και οι περισσότεροι από τους φύλακες ήταν τα δικά του παλικάρια, οι δική του σικάριο.

Όλα τούτα περιγράφει ο υιός του, μαζί με τις πολιτικές και κοινωνικές προεκτάσεις τους, ο οποίος μετά τον θάνατο του πατέρα του, κέρδισε τη ζωή του εκχωρώντας δεκάδες ακίνητα και τεράστια τμήματα γης στους επικεφαλής των άλλων καρτέλ, εγκαταστάθηκε στην Αργεντινή μαζί με την μητέρα του και την αδελφή του, άλλαξε όνομα, σπούδασε αρχιτεκτονική και κερδίζει το βιός του, κατά πως περιγράφει, χωρίς ίχνος από την πελώρια περιουσία που αποκόμισε ο πατέρας του.

Η έκδοση δεν διεκδικεί λογοτεχνικές δάφνες, είναι περισσότερο ένα λαϊκό ανάγνωσμα, αλλά χρήσιμο αφού μας αποκαλύπτει το σύνολο από τις παρενέργειες που δημιουργεί η επιθυμία κατανάλωσης της άσπρης σκόνης, είτε προορίζεται για τον λαμπερό κόσμο των γιάπηδων, είτε για τα χαμίνια της σύντομης ζωής, των χαμηλών στρωμάτων που επιτελούν

τη βρώμικη δουλειά.